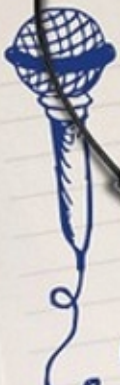

MIRKA
NOVYSEDLÁKOVÁ

PRÍSNE TAJNÝ DENNÍK
MIRY DANEŠOVEJ

BOYS

KORUNA

MIRKA NOVYSEDLÁKOVÁ

PRÍSNE TAJNÝ DENNÍK
MIRY DANEŠOVÉ

Edičná poznámka:

V knihe sú použité krátke úryvky z textov skladieb:

Goo Goo Dolls - Iris

Taylor Swift - You Belong To Me

Gotye - Somebody That I Used To Know

Kathleen Wilhoite - Wish We Never Met

Avril Lavigne - Push

Ashlee Simpson - La La

Avril Lavigne - Let Go

Avril Lavigne - Stay (Be The One),

ktoré slúžia výhradne pre ilustráciu atmosféry, nálady
a zmýšľania či konania postáv.

Copyright © Mirka Novysedláková 2014

Cover © Peter Mičuda

Design © Vydavateľstvo Koruna

Slovak edition © Vydavateľstvo Koruna 2014

ISBN 978-80-89681-39-6

MIRKA
NOVYSEDLÁKOVÁ

PRÍSNE TAJNÝ DENNÍK
MIRY DANEŠOVÉJ

Ďakujem...

...v prvom rade moje mame Stanke za to, že som mala vďaka nej úžasné detstvo a išla so mnou do knižnice, keď som mala päť, a trpezlivo mi čítala knihy, ktoré som si vybrala, keďže som ešte nevedela čítať, a tak vlastne odštartovala moju „knihomolskú“ i spisovateľskú kariéru. Tiež za to, že mi bola a stále je tou najlepšou mamou a kamarátkou na svete!

...aj môjmu bratovi Tomášovi, aj vďaka nemu a jeho podpore a láske som si v živote išla za svojim a začala písať.

...môjmu otcovi Paľovi za „večné“ podpichovanie, ktoré bolo veľakrát inšpiratívne!

...mojim najlepším kamarátkam Baške Paraňovej, Petke Jamriškovej, Danke Nagyovej, Pavle Rachelovej, Martinke Hubovej, Martinke Jedinákovej a v neposlednom rade Janke Jankuliakovej za úžasne priateľstvo a inšpirácie.

...mojim spisovateľským múzam Meg Cabotovej, L. E. Blairovej, Lucy Maud Montgomeryovej a Jane Austenovej.

...za odbornú pomoc Julke Marušincovej, prvej korektorky môjho textu.

...veľké ĎAKUJEM patrí pani Tinke Holländerovej za to, že dala môjmu dielku šancu na vydanie.

...na záver, ale v neposlednom rade mojim dvom najväčším láskam Peťkovi Molnárovi a Alexkovi Molnárovi za to, že sú a dávajú mi chuť žiť a tvoriť!!!

Autorka

23. september 2012. Nedel'a

9:44. Dama v mojej izbe

Predstavte si atraktívnu platinovú blondínu, ešte k tomu dlhonohá a zelenookú, ktorá bezchybne vrtí zadkom v rytme salsy, čače, rumby alebo iného spoločenského tanca.

Moja staršia sestra Pam ovláda dokonale úplne všetky: valčík, rumbu, tango a mnohé ďalšie. Navyše je magnetom pre všetkých heterosexuálne založených chalanov na Vyššej strednej v Oak Falls. Kvôli svojmu tip-top výzoru má aj šieste najlepšie hodnotenie na škole. Nie, nie je veľmi intelektuálny typ, čo sa stále vrta v knihách; na druhej strane, nie je ani úplne dutá, a keď k tomu pridáme zvodné pohľady, hlboký výstrih a nevinný úsmev, „voilà“ – slintá nielen polovička triedy, teda chlapci, ale aj inak konzervatívny profák, a skvelý priemer je na svete!

Verte mi, že Pamine známkky majú len málo spoločné s jej usilovným šprtáním. Na hodinách nevenuje pozornosť Shakespearovi, Dantemu či inému predstaviteľovi humanistickej literatúry, vlastne ju nezaujíma nič okrem Maybelinu. A tak je dosť pochopiteľné, že si za učebnicou z angliny schováva Young&Chic, Cosmopolitan alebo iný časopis pre „barbieny“ plný hlúpych drístov ako: Zbal' ho za 14 dní!; Letná škola bozkávania!; Mejkap, svieže letné typy pre „young chic“! HA! No vážne, človek by si myslel, že ho tými rečami chcú zdegenerovať, alebo čo. Profáci o tejto jej úchylke, samozrejme, ani len netušia a stále si myslia, že moja sestra je vari anjel, a preto nemôžu pochopiť, prečo jej mladšia sestra, teda ja, je jej úplný protiklad. Tak len si to zrátajme:

1. Nie som pekná ako Pam.
2. Nie som ani taká milá ako Pam.
3. Neviem urobiť salto vzad ako Pam, pretože nie som roztlieskavačka.

4. Nevystupujem na školských akciách ako Pam.
5. Neobliekam sa ako Pam.
6. Nie som ani z polovice taká obľúbená. Vlastne, vôbec nie som obľúbená.
7. Nie som blondína ako Pam.
8. Nemám priateľa, čo Pam, samozrejme, má.
9. Nehrám na klavír ako Pam, ale na gitaru, čo niektorí profáci berú za frajerinu, pričom klavír za klasiku.
10. Som najväčší čudák Vyššej strednej v Oak Falls, zatiaľ čo Pam patrí k elite.

Takže čo z toho vyplýva? Pravdepodobne to, že moja sestra je pre každého tá krajšia, vydarenejšia, obľúbenejšia a oveľa viac „cool“ zo sestier Danesových, tak ako je zo sestier Hiltonových viac „hot“ Paris. Takže Pam je ako Paris, ale ešte oveľa krajšia a ja... ja nie som ani trochu ako Nicky, ja som jednoducho čudák, ktorého nikto nechápe.

Aj keď pod telom tohto blázna sa ukrýva duša ako každá iná. Možno práve preto, že sa veľmi nezaoberám povrchnými vecami, ma väčšina, ak nie všetci, nechápu. Aspoň viem, že svoju spriaznenú dušu som ešte nestretla. No ak nerátam kamošov z kapely a Lisu, tak nie. Teda čo sa týka lásky.

Podľa všetkého som ja tá horšia, aj keď si nemyslím, že Pam je stelesnením dokonalosti, pretože ju poznám oveľa lepšie ako ostatní, ale mám ju rada, aj keď to možno vyzerá, že by som mala žiarliť, no nie je to tak. Ale nalejme si čistého vína – Pam je fakt to všetko, čo si myslia, ale zrejme zabudli, že každá minca má svoj rub aj líc, a tak aj Pam má zlé vlastnosti. Je dosť povrchná, dosť využíva ľudí (napríklad mňa, minule som jej musela napísať esej na tému *Čo môžeš poskytnúť spoločnosti*. Samozrejme, že som napísala esej hodnú i pochvaly Matky Terezy o tom, ako pomáhať, a to v tých najmenších detailoch, aby spoločnosť bola pevnou pôdou pre sociálne slabších. Tak by bola spoločnosť postavená na pevných základoch a sociálne rozdiely by boli znesiteľnejšie. Vymyslela som celkom dobrý sociálny program na zlepšenie triednych vzťahov

v spoločnosti. Ale, pravdaže, smotanu zlízala Pam, a teraz je ona tou Matkou Terezou.) A myslí si, že krása je najdôležitejšia na svete. Ach, pardon, až po svetovom mieri. Jasné, že sa o tom pred nikým nemôžem zmieniť, pretože by som tak vyvolala najobávanejší incident na Vyššej strednej v Oak Falls. A to z týchto dôvodov:

1. Pam je roztlieskavačka a patrí k najkrajším babám na škole.
2. Má krásny hlas, a preto spieva pred každým futbalovým zápasom, akoby sme hrali majstrovstvá a nie trápnu školskú ligu.
3. Sú do nej zaľúbení takmer všetci príslušníci mužského pohlavia na našej vyššej strednej.

No teda aspoň tí, ktorí nemilujú Ashley Monreyovú, taktiež vyhlásenú krásku, roztlieskavačku, mimoriadne obľúbenú študentku medzi profesormi i študentmi, najlepšiu priateľku mojej sestry a... moju úhlavnú nepriateľku.

Pýtate sa prečo? Ako si mohlo dievča ako ja, ktoré

- chodíva po chodbách školy v rozťahaných džínsoch a väčšinou v tričku nenápadnej čiernej farby s nápisom *Punk's not dead*, alebo *Rebel*, či *NIRVANA*,

- dlhé gaštanovohnedé vlasy takmer neustále schováva pod čiernou šatkou alebo v nenápadnom chvoste,

- nikdy by si neobulo nič okrem čiernych punk tenisiek (dobré, až na pár výnimiek, napr. do kostola),

- ustavične sedí v izbe s gitarou v ruke a skladá piesne alebo skúša s kapelou „FREAKS“ v garáži Dana Lewisa, svojho najlepšieho kamaráta, s ktorým sa pozná už od škôlky,

- nikdy sa nezúčastňuje školských spoločenských akcií či tanečných zábav, mohlo znepriateľiť úplný protipól, takú krásku, akou Ashley bezpochyby je? Odpoveď: No MOHLO!!!

Je čudné, že takú šedú myšku, ako som ja, si niekto vôbec všimol, ale, nanešťastie, nie som až taká neviditeľná, akou si občas prajem byť. Stalo sa to celkom jednoducho, alebo ako hovorí náš pán profesor Kuhlbert, celkom „triviálne“. Ashley ma minulý škol-

ský rok, tuším to bolo na Halloween, pozvala na jeden zo svojich dosť populárnych večierkov. Viete, bolo to celkom milé, aj keď som vedela, že ma pozvala len preto, že mám dosť blízky príbuzenský vzťah s Pamelou. Netušiac, čo tým spôsobím, odmietla som jej pozvanie, pretože som vedela, že tam nebudem nikoho poznať a hrá sa tam hudba typu 50 cent či Christina Milianová, ktorú fakt nemusím. Navyše na Ashleyiných večierkoch je zvykom, že všetci slopú ako najatí, o orgiách pod parou ani nehovoriac. Moje dôvody by ma asi aj tak neospravedlnili pred Ashley, takže keď som jej povedala, že je mi to vážne ľúto, ale na ten večierok neprídem, fakt ju to dožralo. Ako som si dovolila odmietnuť pozvanie od ASHLEY MONREYOVEJ???!!! A to na školskej chodbe, kde to všetci počuli!! No teraz už viem, že som si to nemala dovoliť, ale aj tak by som sa ani teraz nezachovala inak. Prečo by mi mal niekto prikazovať, čo mám robiť a kde mám ísť?! Odvtedy však viem, že aj v Amerike sa za slobodu prejavu platí, pretože ten napohľad malý incident s Ashley spôsobil, že som odvtedy na škole najväčším vyhnancom a rebelom, ktorého už nikto nikdy na žiadnu žúrku nepozve. Pchá! Akoby som ich o to prosila! Nikdy som netúžila byť „Dancing Queen“, tak o čo im, dopekla, ide?! Najhorší je však na tom fakt, že Ashley a Pam sú najlepšie kamarátky, takže ju vo vlastnom dome stretávam pomerne často.

A čo je ešte horšie? Ashley sa ani nezdráhala a poprosila Pamelu, či by som jej nepožičala jednu zo svojich gitár. Mám ich presne dvanásť, vrátane tej najstaršej, ktorá je takááá malinká, keďže som sa na nej učila hrať už ako šesťročná. Je to moja srdcová záležitosť a taká malá raritka. Napriek tomu, že som veru nemala chuť požičať svoju gitaru človeku, ktorý mi každodenne (okrem soboty a nedele, samozrejme, ak náhodou nepríde za Pam) znepríjemňuje život, urobila som to.

Musela som, lebo inak by ma vlastná sestra bonzla, že namiesto do kostola chodievam k Danovi do garáže skúšať s kapelou, v ktorej som, mimochodom, spevákka a hrám na gitaru; zároveň som aj našou dvornou textárkou, no a hudbu skladáme všetci spolu. Dokopy sme piati: JA, DAN (hlavná gitara), JEREMY (basgitara),

ZACK (bicie) a CECILE (klávesy). Pam sa to dozvedela nešťastnou náhodou, keď prišla za Tarou, Danovou sestrou, a začula hudbu z garáže. No asi si viete predstaviť, že sa pozrela, kto to o dušu vyvreskuje „In your head, in your head... zombie, zombie, zombie...“, a tak ďalej. Pamätám si, že som vtedy spievala „Zombie“ od The Cranberries.

Naša kapela funguje už viac ako tri roky a spočiatku sme hrali hlavne prerobené piesne. Teraz sa orientujeme najmä na vlastnú tvorbu, a aj keď stále trčíme viac-menej v garážovej fáze, občas sa nám pritrafí nejaký menší džob na svadbe alebo narodeninách, no nič veľké. A preto som Ashley požičala jednu gitaru z obdobia, keď som bola na tábore v prírode, kde sme celý čas hrali country pesničky. Najlepšie to bolo večer pri ohni. Všetci sme si posadali dookola a vždy traja vzali do rúk gitaru a ostatní spievali. Všetci sme sa tam však učili hrať country, každý mal gitaru naladenú na country. Na konci bola súťaž, ktorú som vyhrala! TO BOLI ČASY!!! Sladkých desať rokov a svet bol pre mňa gombička, nepoznala som žiadnu Ashley a s Pam sme vychádzali omnoho lepšie. Všetko zničilo to tornádo na A!

Ešte jedna otázka zostala nezodpovedaná: Načo vlastne Ashley potrebuje gitaru? CHCE SA UČIŤ HRAŤ??? Vôbec NIE! Hádajte, z akého dôvodu si je Ashley Monreyová schopná dať ostriať dlhé pestované nechty natreté vždy adekvátnym lakom, ktorý sa hodí k jej šatám??? Ja vám to teda poviem: tým dôvodom je akýsi Newyorčan, ktorý sa práve presťahoval z New York City do Oak Falls (očividne mu preskočilo!). A teraz nasledujú pravé dôvody slečny Ashley, ktoré ju viedli k tomu, aby si požičala gitaru od svojej úhlavnej nepriateľky: Má v pláne hodiny gitary so spomínaným Newyorčanom, ktorý je podľa Ashleyiných slov ten najfantastickejší a najúchvatnejší chalan na svete!

O jeho schopnostiach týkajúcich sa techniky hry na gitare nepadlo ani slovo. Samozrejme, že to všetko neviem priamo od Ashley, s ňou sa ani poriadne nepozdravím. Je to len také prevrátenie očami a pridusené „ehm“ na pol úst. Asi tak. Všetko viem od Pam. Musela mi predsa vysvetliť, prečo jej kamarátka

chce moju gitaru. Ale som sa rozpísala! Asi mi ten denník predsa na niečo bude.

P.S: Dostala som ho už dávnejšie od Pameľy k narodeninám, lebo nevedela, čo mi má kúpiť, a tak mi kúpila denník. Povedala mi, aby som si doňho zapisovala svoje romániky s chalanmi. Až o tri sekundy na to jej došlo, že žiadne nemám a ani som nikdy nemala. A pravdepodobne ani tak skoro nebudem mať, pretože na našej škole sa to hmýri samými idiotmi. A čo si budeme zakrývať oči. Nie som veľká krásavica. Veď si to len zrátajme:

1. Nosím okuliare, podotýkam čierny intelektuálny rám, ktorý som si kúpila v New Yorku. Je celkom moderný, ale aj tak ma to nerobí *in*.
2. Nosím strojček na zuby.
3. Meriam len stošesťdesiatdva centimetrov.
4. Mám na svoj vkus dosť široké boky, dosť úzky driek, čo tie moje boky len zvýrazňuje.
5. Mám gaštanovohnedé vlasy, nie blond, čo mne osobne nie je ľúto, ale vraj blond vlasy sa podľa dnešných trendov považujú za ideál. Aspoň podľa nedávneho prieskumu v „Young&Chic“. Keď máte sestru „barbienu“, tak takéto informácie počúvate pri raňajkách. Občas sa samej seba pýtam, či pre mňa existuje niekde ten pravý...

♥ 24. september 2012. Pondelok

8:12. Ráno cestou do školy, v autobuse

Neuveríte, čo sa stalo. Pam sa rozišla s Jaceom Colbournom, svojím (teraz už ex) priateľom. Akoby nestačilo, že len prednedávnom

dala Ashley svoje „adieu“ Kurtovi Gallagherovi, ktorý má však s Kurtom Cobainom spoločné len meno. Fakt nič iné! Samozrejme, že Ashleyin dôvod už poznáme. Newyorčan, ktorý ju má učiť hrať na gitare. Ale viete, čo mi teraz napadlo? Prečo Ashley potrebuje krycí manéver s „hodinami gitary“? Myslím, že väčšina chalanov by dala neviem čo za to, aby mohli Ashley učiť „hrať na gitare“, a to by na tej gitare nemuseli vedieť ani hrať, pretože, povedzme si na rovinu, ani Ashley o to v skutočnosti nejde. Tak prečo si vymyslela práve výhovorku, pri ktorej potrebuje moju gitaru?

Pravdepodobne je to len divadielko pre rodičov..., ale veď pani Monreyová je v otázkach chodenia s chlapcami veľmi tolerantná. Tak prečo si potom Ashley musela požičať gitaru od svojej úhlavnej nepriateľky??? Aby ten Newyorčan nevytušil, aký je ozajstný zámer tých gitarových hodín? Ale aký dôvod mohla mať moja sestra? Myslela som si, že ona a Jace nemajú žiadne problémy, ale asi som sa prerátala, lebo očividne ich mali, keďže včera mu ten anjel dal kopačky. Chudák. Viete, aj by mi ho bolo ľúto, keby si večne zo mňa neuťahoval – raz si dokonca dovolil vojsť do mojej izby a nechtiac (keďže je to neskutočný trullo, tak mu aj verím) mi vymazal niektoré súbory z môjho laptopu.

Ale máte pravdu, neskutočne mi odľahlo, že sa ten idiot už viac nebude producírovať po našom dome. Keď som sa sestry spýtala, prečo sa rozišli, len mi odvrkla: „Jednoducho Jace sa ku mne nehodí.“ No verili by ste tomu?! Nejako mi to nesedí, iste je za tým viac, len mi to nechce povedať.

Oh, môj BOŽE!!! To je... asi snívam, prosím, uštipnite ma niekto!! Práve nastúpil do autobusu chalan z mojich najtajnejších snov! Ako je to možné?

Popíšem ho: Asi meter osemdesiat; vidno, že cvičí, pretože sa mu pod tričkom rysuje celkom slušné brušné svalstvo; svetlohnedé vlasy, modrozelené oči... a je to fakt fešák! Má oblečené modré džínsy, čierne tričko, čierny batoh na pleciach... a KRÁČA KU MNE!!!!

Úplne som v tom očarení zabudla, že mám vedľa seba voľné miesto!

„Máš tu voľné?“ spýtal sa ma ten fešák asi pred minútou. Povedala som len „Uhm.“ Aké dôvtipné a inteligentné! Prečo sa pred každým chalanom, ktorý sa mi páči, správam ako evidentný sociopat?! Niežeby sa mi páčilo toľko chlapcov, ale nie som predsa frigidná, nie? V minulosti som už pár lások mala. Pravdaže, len platonických. Teraz ten zázrak prírody sedí vedľa mňa a čosi číta, akúsi knihu. Áno, už vidím obálku, je to Pod kupolou od Stephena Kinga. To som už čítala, tuším minulý rok. Dostala som ju od Lisy na narodky. Lisa! Celkom som zabudla, že je chorá. Keby tu totiž bola, nesedel by vedľa mňa tento, ach, ani neviem ako ho nazvať, takto nejako som si vždy predstavovala chlapca svojich snov.

Chápete, už na prvý pohľad zistíte, že počúva grunge rock, pretože má na tričku Kurta Cobaina, číta podobnú literatúru ako ja a je tým svojím neidentifikovateľným výrazom v očiach strašne sexi! To som si ho teda dobre prezrela, však? Viete, čo vám poviem? Ak existuje láska na prvý pohľad, tak som sa práve zamilovala! No vážne, ja viem, je to dosť trápne, ale pomôžem si? Normálne sa mi trasú kolená! Som ale sprostá, čo? Ani ho nepoznám a...

Hups...

SPADOL MI DENNÍK!!!!

ON HO ZDVIHOL!!!!!!

To bol TRAPAS!!!

Povedala som mu: „Vďaka,“ a krčovito sa usmiala. Zdá sa mi, že sa na mňa pozerá, takže zatiaľ končím.

08:43 Ešte stále pondelok, triednická hodina

Zaujímá vás, čo sa stalo po tom nešťastnom „denníkovom“ incidente? Tak ja vám to teda poviem. Aj keď je triednická hodina a pani profesorka Clerensová hovorí niečo o programe na uvítací večierok pre prvákov, myslím, že to tu musím napísať ešte za čerstva. Keď mi zodvihol ten denník, samozrejme som sa poďakovala a snažila som sa opäť zahĺbiť do písania. Ale nešlo to. Pretože ten chalan sa očividne chcel trochu porozprávať. Asi nejako takto vyzeral náš rozhovor:

ON: „To si tak usilovne píšeš úlohy?“ usmial sa.

JA: „Ehm... nie, píšem si len také hlúposti, čo mi napadnú. Nieкто to volá, že denník, ale nepíšem si tam, čo som zažila, skôr to, čo ma šťve.“

ON: „To ťa šťve asi dosť vecí, čo?“ zase sa usmial.

JA: „Ale nie, zase až tak nie,“ začervenala som sa.

ON: „Mimochodom, som Michael. Evans pre úplnosť. A ty?“

JA: „Miriam Danesová. Ešte som ťa tu nikdy nevidela, určite nie si odtiaľto, však?“

ON: „No áno, prisťahoval som sa do Oak Falls len pred pár dňami. Dnes idem prvý deň do školy. Predtým som býval v New Yorku.“ V tej chvíli mi došlo, že to musí byť ten Ashleyin „učiteľ gitary“. Dosť ma to sklamarlo. Ved' viete, je to môj ideál.

JA: „Ach, z New Yorku,“ povedala som viac-menej sama pre seba. Vtedy sa mi to v hlave úplne rozležalo a bola som si vedomá, že z toho nič nemôže byť, pretože on je budúcim priateľom Ashley Monreyovej. Viem to, je to viac-menej isté. Napriek tomu, že Ashley je neskutočná mrcha, musím uznať, že je aj neskutočne pekná a s chlapcami to naozaj vie.

ON: „Áno, z New Yorku,“ zareagoval na môj povzdych. Nemohol ani tušiť, že všetky moje romantické predstavy a nádeje, ktoré sa zrodili, keď vošiel do školského autobusu, boli pasé v tej sekunde, čo vyslovil slovo New York.

JA: „Bolo ťažké opustiť New York?“ povedala som po počiatočnom šoku.

ON: „Ako sa to vezme. Rodičia sa nedávno rozviedli a ja som mal na výber. Zostať s otcom v New Yorku alebo ísť s mamou do Oak Falls. Mama mi však bola vždy bližšia ako otec, ktorý sa ustavične stará len o peniaze a prácu. To je jeho život. Robí v jednom hudobnom vydavateľstve ako producent,“ bolo zrejmé, že so svojím otcom nemá najlepší vzťah.

JA: „Prepáč, nechcela som zabrádať do takej osobnej záležitosti.“

ON: „Ale vôbec nie,“ opäť sa usmial.

JA: „O chvíľu sme pri škole. Dúfam, že sa ti na Vyššej strednej škole v Oak Falls bude páčiť,“ povedala som už pri vystupovaní z autobusu pred školou. „Viac ako mne,“ dodala som v duchu.

ON: „Vďaka, dúfam, že sa ešte stretneme. Vieš, musím sa ponáhľať, mám sa totiž stretnúť s bratrancom. Zatiaľ sa maj, Miriam.“

JA: „Pre kamarátov som Mira,“ usmiala som sa. Ani neviem, kde sa vo mne nabrala tá odvaha, povedať niečo také, a dokonca sa usmiať. Nikdy v živote som s nikým neflirtovala, tak prečo to skúšam s budúcim roztlieskavačkiným chlapcom?

ON: „Takže už medzi nich patrím aj ja?“ usmial sa, ale očividne nečakal odpoveď, pretože vzápätí sa rozlúčil so slovami: „Maj sa, Mira!“ a pobral sa smerom k hlúčkovi basketbalistov, ktorí ako vždy čakali pred školou, kým nebude partia kompletná, a až potom ako najväčší borci vošli do školy. No a ja som stihla už len povedať: „Čau!“ Zastavila som sa pri skrinke a teraz sedím na očividne dosť nudnej triednickej hodine.

11:16. Ešte stále pondelok, na ošetrovni

Hm... tak ten spomínaný (tentoraz skutočne naozajstný) TRAPAS sa stal až o necelé dve hodiny, ale predsa som správne predpokladala, že sa mi dnes niečo prihodí. Tým sa chcem akože utešovať, alebo čo?! No dobre, stalo sa mi také menšie „faux pas“. VRAJ MENŠIE!!!! Práve som sa ako vždy prehrabovala vo svojej skrinke a hľadala učebnicu z angličtiny, keď ako zvyčajne, doľahol ku mne afektovaný smiech slečny Monreyovej. Má, nanešťastie, skrinku priamo oproti mne. A ani by som sa nebola obzrela, keby... keby nebola povedala: „Michael, ty si taký zábavný, celkom vážne...“ chichotala sa, akoby mala nejaký záchvat, či čo.

Ten deň nakoniec fakt nemohol byť horší! Chvíľu som tam len tak stála a v hlave mi hučalo: „Prečo má Ashley všetko, na čo si zmyslí? Veď je taká protivná! A ja hlupaňa jej ešte pomôžem a požičiam jej svoju gitaru! Ach, Mira, ty si taká ľava!!!“

A veru nielen to. Túžila som čo najskôr zmiznúť, a tak som sa čo najrýchlejšim krokom vybrala k učebni angličtiny. A vtedy dozrel čas na už skôr predvídaný TRAPAS. Samozrejme, ako to už počas zlých dní býva, nič nevyšlo tak, ako som chcela, nedošla som do spomínanej učebne. Pravdepodobne sa nejakému idiotovi (!) nechcelo prikráčať k jednému zo smetných košov, ktorých je však na chodbe

požehnane, ale radšej zahodil šupku zo skonzumovaného banána rovno na dlážku (asi ako výstrahu, aby sa človek druhýkrát díval pod nohy). Skúste si tipnúť, ktorý idiot sa na nej pošmykol!!!!!!!!!!

SAMOZREJME, ŽE... JA!!!

V celej svojej šírke som sa roztiahla rovno pred roztlieskavačkou a jej potenciálnym priateľom. Musela som pri tom vyzeráť ako rozpučená žaba, ktorá nemôže polapiť dych, pretože ten pád mi vážne vyrazil dych! A to sa fakt nečudujte, pretože som spadla na brucho a nie na chrbát, ako sa to stáva vo filmoch. Takmer som umrela! (Skôr od hanby ako z nedostatku kyslíka.) Vôbec netuším, ako dlho som tú dlážku utierala, keď som len zrazu zistila, že ma dvíha pár silných rúk. Nemohla som tomu uveriť, ale bol to Michael Evans. Celkom vážne! Musela som sa oňho oprieť, pretože mi nebolo dvakrát najlepšie.

„Si v poriadku?“ spýtal sa ma a ja som v tej chvíli nebola schopná povedať ani Ň! Ocitol som sa v dosť bizarnej situácii. Opierala som sa o Ashleyinho „skoro chalana“, Ashley penila ako besná a všetci na nás čumeli.

„Som OK,“ zamumlala som nakoniec.

„Rád by som vedel, ktorý idiot vyhodil šupku od banána rovno na dlážku! Pokojne si sa mohla aj zabiť!“ rozčuľoval sa a bol pri tom taký sexi! Chápete, v tej chvíli mi bolo úplne jedno, že som už mohla byť na druhom brehu. Jediné, čo ma zaujímalo, bolo to, že ma Michael ešte stále objímal. Z toho tranzu ma dostala až Ashley:

„Mira, myslím, že by si sa nemusela tak dlho vešať na Michaela, veď to predýchaš, no nie? Michael, poď už, ukážem ti, kde máš algebru.“

Na moje počudovanie ju však Michael vôbec nepočúval, len sa ma spýtal: „Odprevadím ťa, dobre?“ Znelo to však viac ako skonštatovanie než otázka. Pokúsila som sa od neho odlepiť, ale akosi ma zradili nohy, ešteže ma stihol podprieť, pretože inak by som znovu poutierala dlážku.

„Nie, to fakt netreba,“ povedala som dosť prerývane, pretože nie a nie polapiť ten dych. Ktovie, či to spôsobil ten pád alebo jeho prítomnosť?

„Vieš čo, Mira, nehraj tu divadielko!“ Ashley to očividne rozčuľovalo viac, ako som predpokladala.

„Preboha, Ashley, spamätaj sa! Nevidíš, že si vyrazila dych?“ zahriakol ju Michael.

„Mira, mala by si ísť na ošetrovňu, odprevadím ťa tam,“ a vážne to urobil.

Ashley tam zostala stáť ako spiaca sopka pred výbuchom. Tuším ma musí ešte viac nenávidieť, samozrejme, ak sa to ešte dá. Michael ma teda odprevadil na ošetrovňu, kde teraz ležím a snažím sa zhlboka dýchať. Sestra Futchová odišla ošetriť akúsi zlomeninu, a tak si môžem písať. Keby ma videla, tak by mi to asi hneď zatrhlá. Napriek tomu, že to dopadlo celkom fajn (myslím tým na to, ako sa Michael zachoval), aj tak si myslím, že to bol poriadny trapas. Musím však uznať, že v jednom mala Ashley pravdu. Michael Evans je naozaj ten najúžasnejší chalan, akého som kedy stretla. Nesmial sa, keď som spadla, čo je dosť nevídané, pretože som si viac než istá, že aj môj najlepší kamoš Dan by sa urehotal k smrti, keby videl, ako utieram dlážku pred roztlieskavačkou, ktorá je, len tak mimochodom, môj nepriateľ číslo jeden. Musím uznať, že tento trapas mi aspoň priniesol poznanie, že existujú aj chalani, ktorí nielenže dobre vyzerajú, ale sú aj duchaplní a veľmi milí. Ten pád bol však aj tak strašne ponižujúci.

18:47. Ešte stále pondelok, doma v mojej izbe

Michael... Michael, Evans, Michael Evans <3 <3 <3

Vidíte to?! Už mi totálne preskočilo! Asi som dostala akýsi skrat, o ktorom hovorila istá žena, keď v kabínke obchodného domu zúrivo roztrhala pár tričiek od Dolce&Gabbana, a potom sa vyhovárala, že je to z toho ustavičného stresu. Dokonca to bola nejaká vážená doktorka. A keď to povedala ona, môžem to tvrdiť aj ja. Ja som nič neroztrhala, iba si fanaticky čarbem do denníka meno potenciálneho priateľa mojej nepriateľky číslo jeden. Povedzte mi, čo je na tom zlé??? Ja viem, tie srdiečka. Ale veď to nikdy nikto neuvidí. Aspoň dúfam, musím si tento denník strážiť ako oko v hlave. Ha! Už viem, prečo sa hovorí ako oko v hlave!

Viete to? Dnes som začala čítať „Základnú knihu o čakrách“ a tam som sa dozvedela, okrem iného, že šiestou čakrou je tretie oko, ktoré máme v hlave, presnejšie niekde medzi obočím. Asi preto sa to tak hovorí, no nie?

Desať dôvodov, prečo by som nemala myslieť na Michaela Evansa:

1. Chce ho Ashley Monreyová – zvláštna, že som sa dožila stretnutia našich záujmov. Vyzeralo to vždy veľmi nepravdepodobne.
2. Je veľmi príťažlivý, zatiaľ čo ja vyzerám ako „totálny omyl prírody“ (okuliare, strojček, stošesťdesiatdva centi, široké boky...), čo, samozrejme, aj naozaj som. Takže je dosť malá pravdepodobnosť, že by so mnou začal chodiť.
3. Som najneoblúbenejšia bytosť, aká kedy kráčala po pôde Vyššej strednej v Oak Falls, a pravdepodobne preto sa moje aj tak dosť mizerné šance scvrkávajú na menej než na minimum.
4. Ak naňho budem myslieť, je viac než isté, že sa pred ním prezradím. Myšlienky sú dosť silná vec. Ako keď som bola malá a priala som si, aby ten dinosaurus na Tamagotchi už konečne umrel, lebo mi už fakt poriadne liezol na nervy. A on vzápätí vážne umrel!
5. Michael je pravdepodobne dosť skúsený a obľetovaný, a to ja si môžem podať ruku s tou babou, ktorú hrala Drew Barrymorová v Nepobozkanej.
6. Určite nebudem jediná, ktorá si v kútiku duše bude robiť nádeje, že: „Čo ak dá prednosť mne pred Ashley?“ Možno aj Selma Dicková, druháčka s miernou nadváhou, podľahne jeho čaru. Na tomto príklade si aspoň uvedomujem, aké sme obe „beznádejné prípady“...
7. Mala by som začať myslieť na zmyslupnejšie veci, ako napríklad, že:
 - a) Musím prečítať na povinné čítanie Trh Márnosti od Thackeraya.

- b) Mala by som urobiť vo svojej izbe veľké upratovanie, vyzerá to tam... Nie ako po výbuchu, skôr ako keby v tej mojej izbe žilo tisíc rôznych ľudí a nevedeli sa rozhodnúť, kde má čo miesto. Občas sa správam ako mierny schizofrenik. Navyše tam často trávi svoj „voľný čas“ náš psík – zlatý retriever Baps.
- c) Mala by som napísať text na tú novú skladbu, ktorú sme minule s Danom skomponovali. Dan ma asi už zabije, keď zistí, že to ešte stále nemám.
- d) A tiež na to, že mi mama už dva dni vraví, aby som vy-niesla smetný kôš, aj keď celkom nerozumiem, prečo keď ho už dala pred dom, nemohla ešte prejsť tých pár krokov a hodiť jeho obsah do toho stupídneho odpadkového koša? Nie! Musím to urobiť JA!!! Ani Pam, ani ocko, ale JA! Vždy to pripomína len mne, akoby som bola jediná v našej domácnosti, čo vytvára odpad.
8. Pravdepodobne niekoho v New Yorku mal a aj Ashley sa zapotí, kým ho získa.
9. Je trápne, že myslím na chalana, o ktorom pravdepodobne teraz sníva celá naša vyššia stredná okrem chalanov. A možno aj medzi nimi by sa nejakí našli... Nikdy som nešla s davom (fíha, aké prekvapenie!).
10. A načo si robiť plané nádeje, keď je viac než nemožné, aby so mnou chcel chodiť taký úžasný chalan. Nie som žiadna „femme fatale“.

Oh, Michael, prečo si ma len musel dvíhať z tej dlážky?!
Vari to bol dôkaz tvojej lásky?

V oblakoch

*Sedela som v školskom autobuse,
ale moja duša lietala si v múze.*

*Myšlienky, čo nik nevidel,
padali do denníka na papier.*

In the Clouds

*I was sitting on a school bus
but my soul was flying in the
clouds.*

*Thoughts of my mind
were falling on the pages of my
diary.*